

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7122201785
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7122201785.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., D. XX, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou so sídlom v Košiciach, Urbánkova 6 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 25Csp/99/2022-84 zo dňa 2. decembra 2022

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 500,00 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal aj nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia sumy 500,00 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia z dôvodu, že v konaní na Okresnom súde Košice I č.k. 24Csp/232/2018 sa domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 17.06.2014, na základe ktorej bol žalovaným ako veriteľom poskytnutý úver žalobkyni ako dlžníkovi, pričom rozsudkom Okresného súdu Košice I č.k. 24Csp/232/2018 zo dňa 14.11.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/23/2020 zo dňa 18.5.2021 bolo rozhodnuté o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, z dôvodu rozporu zmluvy o úvere so zákonom č. 129/2010 Z.z.. V súvislosti s uzatvorenou zmluvou a označením žalobkyne ako podnikateľky a účelu úveru ako podnikateľského, sa žalovaný podľa žalobcu celkom vedome a cielene dopustil konania v rozpore s dobrými mravmi, založeného na klamlivom, nepoctivom obchodnom konaní, zákonom zakázaného (§ 4, § 7 zák. č. 250/2007 Z. z.) v snahe vyhnúť sa uplatňovaniu právnej úpravy vzťahujúcej sa na spotrebiteľa (§ 54 OZ, § 9 ods. 7 ZoSÚ). Žalobu odôvodnila tým, že uvedeným konaním došlo zo strany žalovaného k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré spôsobilo hroziacu finančnú ujmu spotrebiteľke vo výške viac ako 5.000,00 eur a na odstránenie tohto nepriaznivého stavu musela žalobkyňa absolvovať súdne konanie, v ktorom sa úspešne domohla práva na určenie spotrebiteľského charakteru zmluvného vzťahu. Žalobkyňa aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 24Csp/232/2018, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby, bola dlhodobo nedôvodne vystavená psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania vo veci, pričom uvedený stav vyvolal žalovaný, ktorý sa snažil na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatiť o sumu viac ako 5.000,00 eur. Podľa

žalobkyne uplatnený nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,00 eur bude mať pre ňu dostatočný satisfakčný charakter a pre žalovaného dostatočný sankčný charakter z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie a zároveň bude zadosťučinením pre ňu ako spotrebiteľa, že sa nepodrobila nekalému konaniu žalovaného.

3. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania nesporne preukázané, že strany sporu dňa 17.6.2014 uzatvorili Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 4.212,00 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať pravidelne v 18 mesačných splátkach vo výške 234,00 eur. Následne sa žalovaný na Okresnom súde Bratislava V zmenkovým platobným rozkazom č. k. 3CbZm 669/2015-11 zo dňa 23.11.2015 domáhal zaplatenia sumy vo výške 4.737,20 eur s príslušenstvom od žalobkyne, proti ktorému podala odpor. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3CbZm/669/2015-106 zo dňa 28.3.2022, ktorým zastavil konanie mal súd za preukázané, že podaním zo dňa 23.3.2022 žalobca (PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.) zobral žalobu, vzhľadom na rozhodnutie tunajšieho súdu sp.zn. 24Csp/232/2018 zo dňa 14.11.2019 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sp.zn. 6CoCsp/23/2020 zo dňa 18.5.2021 v celom rozsahu späť. Z rozsudku Okresného súdu Košice I súdu č. k. 24Csp/232/2018 zo dňa 14.11.2019 ako aj rozsudku odvolacieho súdu č. k. 6CoCsp/23/2020 zo dňa 18.5.2021 mal preukázané, že záväzok žalobkyne, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka a predmetnú zmluvu je potrebné považovať za zmluvu spotrebiteľskú, na žalobkyňu hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzatváraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Táto zmluva podlieha tiež režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože bola uzavretá medzi veriteľom ako právnickou osobou, ktorá má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie úverov a pôžičiek a na druhej strane spotrebiteľom ako fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zmluva uzatvorená medzi žalovaným a žalobkyňou podľa súdu prvej inštancie spĺňa charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je, že sú pripravené pre spotrebiteľa vopred a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred jej uzavretím.

4. Súd prvej inštancie citoval § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a dôvodil, že žalobkyňa sa v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod č.k. 24Csp/232/2018 úspešne domohla svojho práva, keď súd rozsudkom zo dňa 14.11.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.5.2021 vyslovil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX uzatvorená medzi stranami sporu dňa 17.06.2014 je bezúročná a bez poplatkov. Splnenie podmienky požadovanej zákonom o ochrane spotrebiteľa, aby žalobca osvedčil, že sa domáhal ochrany svojich práv v zmysle uvedeného zákona, považoval súd prvej inštancie za preukázané tým, že žalobkyňa bola v uvedenom konaní úspešná. Preto došlo k naplneniu podstaty obsahu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a návrh žalobkyne vyhodnotil ako dôvodný. Z hľadiska stanovenia výšky a teda primeranosti finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obo/147/2007 a 6Obo/302/2006 a zároveň vychádzajúc z okolností daného prípadu, mal za to, že intenzita zásahu do práv spotrebiteľa (použitie neprijateľných podmienok), výška požadovanej sumy žalovaným vo výške 5.000,00 eur, ako aj dĺžka trvania závadného stavu predstavujú legitímne dôvody domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,00 eur, ktorá suma sa javí podľa súdu prvej inštancie ako dostatočná, plní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočne sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie. Dôvodil, že výška primeraného finančného zadosťučinenia je logická a spravodlivá, nakoľko vychádza z ujmy hroziacej žalobkyňi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom a jedná sa o sumu výrazne nižšiu ako je suma, ktorú by inkasoval žalovaný. Námietku žalovaného, ktorou namietal podanie žaloby neoprávnenou osobou vzhľadom na špecifikáciu pripojeného splnomocnenia súd prvej inštancie s poukazaním na § 31 ods. 2, 4 Občianskeho zákonníka považoval za nedôvodnú a uviedol, že v uvedenom plnomocenstve je explicitne uvedené, že žalobkyňa splnomocnila právnu zástupkyňu na zastupovanie v rozsahu práv a povinností uvedených v plnomocenstve a teda sa jedná o generálne plnomocnenstvo. Zároveň sa zaoberal aj so žalovaným vznesenou námietkou premičania nároku (písomným podaním doručeným súdu 30.3.2022), ktorý namietal, že medzi udelením splnomocnenia na zastupovanie vo veci uplatnenia primeraného

zadosťučinenia (11.12.2018) a podaním žaloby na súde (1.3.2022), uplynula trojročná premičacia doba a podanou žalobou sa uplatňuje premičaný nárok. K uvedenému súd prvej inštancie s poukázaním na § 100, § 101 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa uviedol, že právoplatným ukončením súdneho konania č.k. 24Csp/232/2018 (dňa 25.5.2021) o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, bol naplnený predpoklad uplatnenia porušenia práva umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Nakoľko žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 1.3.2022, teda v čase, keď neuplynula trojročná premičacia doba vyplývajúca z ust. § 101 Občianskeho zákonníka, nepovažoval vznesenú námietku premičania za dôvodnú.

5. O návrhu na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal nárok na ich náhradu v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením s odkazom na ust. § 262 ods. 2 CSP.

6. Rozsudok v celom jeho rozsahu napadol včas podaným odvolaním žalovaný. Navrhoval napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne vec zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný odvolaním uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. V dôvodoch odvolania vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nesprávne vysporiadal s námietkou premičania a závery súdu prvej inštancie, na ktoré poukazuje v rozsudku nemajú oporu v žiadnom zákone a sú v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR. Poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 6Cdo/127/2017 dôvodil, že nemožno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie o tom, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je možné uplatňovať až po právoplatnom skončení konania predchádzajúceho vedenému konaniu. Za nedostatočné, všeobecné a neurčité považuje odôvodnenie súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia a má za to, že vďaka tejto všeobecnosti je spojitelné s akýmkoľvek skutkovým stavom. Žalovaný nepopiera, že výška zadosťučinenia je predmetom úvahy súdu, avšak súdna prax konštantne k rozhodovaniu o finančnom zadosťučinení vyžaduje, aby sa úvaha súdu opierala o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská, čo podľa neho napadnutý rozsudok nespĺňa. Zastáva názor, že v konaní nebolo zo strany žalobkyne tvrdené a ani preukázané, že na jej strane došlo k takým okolnostiam, ktoré vyžadujú priznanie zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Rozsudok v rozsahu II. výroku napáda žalobca z dôvodu, že tento je závislý od rozhodnutia vo veci samej.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a navrhla rozsudok potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že úspešným uplatnením nároku na určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy v pôvodnom konaní vedenom na súde pod č.k. 24Csp/232/2018 splnila zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Pokiaľ ide o úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je podľa nej naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, čo ona učinila v konaní č.k. 24Csp/232/2018, kde úspešne uplatnila právo na určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy. Dôvodila, že spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti, týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Podľa žalobkyne nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy. Zastáva názor, že pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Žalobkyňa má za to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o primeranosti finančného zadosťučinenia zohľadnil intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, vykonávanie nezákonných zrážok zo mzdy, výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu, objektívnu spôsobilosť vyvolať negatívne dôsledky v jej súkromnom živote a taktiež, že bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. S poukazom na rozhodovaciu prax súdov v obdobných veciach súd prvej inštancie podľa nej správne rozhodol, keď jej priznal finančné zadosťučinenie vo výške 500,00 eur, keďže nebolo možné vychádzať len z rozdielu výšky požadovaných zrážok a výšky poskytnutého úveru. K odvolacej námietke žalovaného ohľadom výšky primeraného finančného zadosťučinenia uviedla, že považuje za logické a spravodlivé, aby výška vychádzala z ujmy jej hroziacej. Ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu, ktorý podľa žalobkyne v predmetnej

veci svoje myšlienkové pochody náležite a logicky odôvodnil. Zdôraznila, že žalovaný zneužil svoje postavenie dodávateľa, jej nevedomosť a neskúsenosť v oblasti uzatvárania spotrebiteľských zmlúv a jej finančnú tieseň a napriek judikovaným porušeniam spotrebiteľského práva vôbec neprejavil žiadnu mieru prijatia zodpovednosti za tento stav. Má preto za to, že priznané finančné zadosťučinenie vo výške 500,00 eur spĺňa požiadavku primeranosti vo vzťahu k nevyhnutnému postupu spotrebiteľa domáhať sa samostatným konaním ochrany svojich práv ako slabšej strane sporu. Zároveň s poukázaním na § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa dôvodila, že k uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek a toto právo vzniká po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva a povinnosti na súde. Zdôraznila, že to, či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej, čo v danom prípade nastalo dňa 25.5.2021, kedy rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 24Csp/232/2018 zo dňa 14.11.2019 nadobudol právoplatnosť. Právoplatným ukončením uvedeného súdneho konania bol teda naplnený predpoklad uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného má za zrejmé, že nakoľko bola žaloba o primerané finančné zadosťučinenie podaná dňa 28.2.2022, bola podaná v čase keď neuplynula všeobecná trojročná premičacia doba vyplývajúca z § 101 Občianskeho zákonníka.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) na základe podaného odvolania žalovaného vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, lebo z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov je vecne správny.

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30.10.2023 o 10,30 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 23.11.2023 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

11. Žalovaný podal odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, pretože súd prvej inštancie súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený v prípade ak dôjde k vadám konania alebo aj vadám rozhodnutia v dôsledku ktorých súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

13. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Civilným sporovým poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale

aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

14. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne vyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

16. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku konštatuje, že dôvody uplatnené v odvolaní neboli vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku a k súvisiacemu výroku o trovách konania naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vec nesprávne právne posúdil, teda že by pri rozhodovaní vo veci použil nesprávne zákonné ustanovenia alebo, že by aplikované zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval. Uzavrel, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 CSP, keď súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, s týmto odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a na neho odkazuje podľa § 387 ods. 2 CSP.

17. Podstata odvolacích námietok žalovaného spočíva v tvrdení, že súd prvej inštancie sa v rozhodnutí nesprávne vysporiadal s námietkou premlčania a pokiaľ ide o výšku priznaného finančného zadosťučinenia, toto odôvodnil všeobecnými a neurčitými konštatáciami.

18. S uvedenými tvrdeniami žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje. Žalovaný v dôvodoch odvolania v súvislosti s posúdením začiatku plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie, poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu č.k. 6Cdo/127/2017, v nadväznosti na ktoré argumentuje tým, že pre úspešné uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Z uvedeného má žalovaný za to, že okamih, kedy sa právo na primerané finančné zadosťučinenie „mohlo prvý krát“ vykonať sa logicky nemôže viazať na skončenie nejakého konania. Uvedený výklad žalovaného však odvolací súd považuje za mylný. Najvyšší súd SR v spomínanom rozhodnutí č.k. 6Cdo/127/2017 jasne uviedol, že jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie

Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť ten záver, že spotrebiteľ si môže uplatniť nárok na primerané finančné zadosťučinenie na základe súdom judikovaného porušenia práva alebo povinnosti, a teda tak môže učiniť spolu v konaní, v ktorom uplatní porušenie práva a povinnosti podľa zákona o ochrane spotrebiteľa alebo osobitných právnych predpisov, alebo tak môže učiniť v samostatnom konaní po rozhodnutí súdu, ktorým tento judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti. V nadväznosti na uvedené preto začne plynúť všeobecná trojročná premlčacia lehota od momentu, kedy sa právo mohlo po prvýkrát vykonať, v danom prípade od momentu právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia, ktorým bolo judikované porušenie práva alebo povinnosti súdom. S ohľadom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne posúdil začiatok plynutia premlčacej lehoty a námietka žalovaného je preto nedôvodná.

19. V predmetnej veci je z obsahu súdneho spisu zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, na ktorú skutočnosť prihliadol aj súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby. Žalobkyňa v konaní pre Okresným súdom Košice I vedenom pod sp.zn. 24Csp/232/2018 žiadala určiť, že jej revolvingová zmluva o úvere uzatvorená so žalovaným dňa 17.6.2014 je bezúročná a bez poplatkov. Súd prvej inštancie jej žalobe rozsudkom zo 14.11.2019 vyhovel a Krajský súd v Košiciach v konaní 6CoCsp/23/2020 rozsudok prvoinštančného súdu zo 14.11.2019 potvrdil, keď o odvolaní žalovaného rozsudkom rozhodol 18.5.2021. Žalovaný teda aktívne popieral názor žalobkyne (i súdu prvej inštancie v konaní 24Csp/232/2018) o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru a tak neobstojí jeho náhľad, podľa ktorého si žalobkyňa nárok na priznanie zadosťučinenia mohla uplatniť už skôr. Je nelogické, aby spotrebiteľ bol nútený nárok na zadosťučinenie uplatňovať pred judikovaním porušenia povinnosti voči nemu, riskujúc neúspech v skoršom konaní i v následnom konaní o priznanie finančného zadosťučinenia.

20. Odvolací súd k námietke žalovaného o tom, že súd prvej inštancie svojvoľne ustálil výšku finančného zadosťučinenia ako primeranú, uvádza, že pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, nie sú zákonom dané žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia zohľadňovať. Je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Jediným kritériom je teda primeranosť finančného zadosťučinenia. Odvolací súd dodáva, že primerané zadosťučinenie môže tvoriť náhrada za prípadnú morálnu ujmu, náhrada konkrétnych výdavkov spojených s reparáciou daného stavu a určitá satisfakcia za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť. Účelom a zmyslom uvedeného inštitútu je teda odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa (žalovaného) na súde a v tomto konaní bol úspešný. Primeranosť výšky finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie odôvodnení svojho rozsudku dostatočne a logicky odôvodnil a odvolací súd nevidí potrebu jeho doplnenia. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie a musí konštatovať, že pri hrozbe výšky škody 5.000,00 eur je suma finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur primeraná, keďže ide len o desatinu sumy z možnej hrozby ujmy.

21. Odvolací súd uvádza, že štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je od 1.7.2016 upravená v ust. § 220 CSP.

22. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

23. Podľa § 220 ods. 3 a 4 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

24. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nemôže súhlasiť so žalovaným, že sa jedná o svojvoľné rozhodnutie súdu, keďže súd prvej inštancie úvahu o tom, prečo považuje uplatnené finančné zadosťučinenie za primerané, odôvodnil skutočnosťami, ktoré boli z okolností daného prípadu zrejmé, čo zodpovedá aj ust. § 220 ods. 2 CSP.

25. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolanie žalovaného považoval za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v oboch jeho výrokoch potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).